

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 183/2023-19

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu Jany Baricovej a sudcov Rastislava Kaššáka a Miloša Maďara (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného advokátom JUDr. Ivanom Jánošíkom, Klincová 35, Bratislava, proti postupu Okresného súdu Bratislava II v konaní vedenom pod sp. zn. 26 Cb 108/2009, proti postupu Krajského súdu v Bratislave v konaniach vedených pod sp. zn. 2 Cob 284/2011 a č. k. 4 Cob 9/2018 a proti postupu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. 1 Obdo 68/2021 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručенou ústavnému súdu 8. decembra 2022 a doplnenou 15. decembra 2022 a 21. decembra 2022 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Bratislava II (ďalej len „okresný súd“), Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) a Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) v konaniach označených v záhlaví tohto uznesenia. Navrhuje vrátiť vec okresnému súdu na ďalšie konania a prikázať mu rozhodnúť tak, že rozhodcovská zmluva je neplatná. Zároveň žiada priznať finančné zadostučinenie vo výške 50 000 eur a náhradu trov právneho zastúpenia v konaní pred ústavným súdom.

2. Z podanej ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ podal žalobu na zrušenie rozhodcovského rozsudku Medzinárodného obchodného rozhodcovského súdu v Bratislave (ďalej len „rozhodcovský súd“) č. k. 12/2009 z 27. augusta 2009 proti žalovanému [REDAKOVANÉ] – [REDAKOVANÉ] z dôvodov podľa § 40 ods. 1 písm. c) (jeden z účastníkov rozhodcovského konania popiera platnosť rozhodcovskej zmluvy) a písm. g) (bola porušená zásada rovnosti účastníkov rozhodcovského konania) zákona č. 244/2002 Z. z. o rozhodcovskom konaní v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o rozhodcovskom konaní“). Okresný súd v konaní vedenom

pod sp. zn. 26 Cb 108/2009 prvým rozsudkom z 3. mája 2011 žalobu sťažovateľa zamietol. Tento rozsudok bol zrušený uznesením krajského súdu č. k. 2 Cob 284/2011-231 z 28. septembra 2012 a vec bola vrátená okresnému súdu na ďalšie konanie. Okresný súd aj druhým rozsudkom z 10. apríla 2017 žalobu sťažovateľa zamietol po tom, čo vyhodnotil ako nedôvodné námietky sťažovateľa týkajúce sa nedostatku právnej subjektivity rozhodcovského súdu, spôsobilosti sťažovateľa na právne úkony pri podpisovaní rozhodcovskej doložky a porušenia rovnosti strán rozhodcovského konania.

3. Proti rozsudku okresného súdu podal sťažovateľ odvolanie, v ktorom namietal najmä neplatnosť úkonu „uznanie pohľadávok na dodávku tovaru firmy ██████“, obsahujúce aj rozhodcovskú doložku, z dôvodu jeho neurčitosti a nezrozumiteľnosti, a skutočnosť, že prílohy žaloby (v rozhodcovskom konaní) mu boli doručené až 24. augusta 2009, pričom rozhodcovský rozsudok bol vydaný už 27. augusta 2009. Krajský súd rozsudkom č. k. 4 Cob 9/2018 z 28. februára 2019 rozsudok okresného súdu potvrdil. V odôvodnení rozsudku sa vyjadril k neúčasti právneho zástupcu sťažovateľa na pojednávaní (bod 28 rozsudku), nepreskúmateľnosti rozsudku okresného súdu (bod 29 rozsudku), nedostatku subjektivity rozhodcovského súdu (bod 30 napadnutého rozsudku), namietanej neplatnosti úkonu uznanie záväzku (bod 31 rozsudku), tvrdenej neplatnosti rozhodcovskej doložky z dôvodu nepriaznivého zdravotného stavu sťažovateľa pri jej podpisovaní (bod 32 rozsudku), k návrhom sťažovateľa na vykonanie dokazovania (bod 33 rozsudku), ako aj k časovému odstupu, v ktorom boli sťažovateľovi doručené žaloba a listinné dôkazy v rozhodcovskom konaní (bod 35 rozsudku).

4. Dovolanie sťažovateľa podané z dôvodov podľa § 420 písm. f) a § 421 ods. 1 písm. a) a c) Civilného sporového poriadku (ďalej aj „CSP“), v ktorom namietal nedostatok právnej subjektivity rozhodcovského súdu a tým aj neplatnosť rozsudku tohto rozhodcovského súdu, najvyšší súd uznesením č. k. 1 Obdo 68/2021 z 27. septembra 2022 odmietol. Najvyšší súd vo vzťahu k namietanej vade podľa § 420 písm. f) CSP v bode 36 uznesenia uviedol, že všeobecné súdy sa touto námietkou zaoberali, a odkázal na bod 30 rozsudku krajského súdu a bod 37 a 38 rozsudku okresného súdu. Najvyšší súd vysvetlil, že okresný súd ani krajský súd nemajú právomoc rozhodovať o (ne)existencii, statuse a právomoci rozhodcovského súdu (bod 37 uznesenia). Podľa najvyššieho súdu nemá sťažovateľom v dovolaní vznesená námietka relevanciu vo vzťahu k predmetu sporu (bod 38 uznesenia). V časti namietaného nesprávneho posúdenia veci nebol podľa najvyššieho súdu dovolací dôvod vymedzený tak, ako predpokladá zákon (bod 39 uznesenia). Vyjadril sa aj k tvrdenej totožnosti sporu vedeného pred Okresným súdom Komárno (bod 41 uznesenia). Uznesenie najvyššieho súdu nadobudlo právoplatnosť 9. novembra 2022.

II.

Argumentácia sťažovateľa

5. V ústavnej sťažnosti, ktorou sťažovateľ napadol postup všeobecných súdov, argumentuje:

a) právomoc rozhodcovského súdu mala byť založená rozhodcovskou doložkou obsiahnutou v jednostrannom právnom úkone „uznanie pohľadávok na dodávku tovaru firmy ██████“. Zákon však obligatórne vyžaduje aby rozhodcovská doložka bola súčasťou dvoj alebo viacstranného právneho úkonu. Preto podľa sťažovateľa nemohlo vôbec dôjsť ani k začatiu rozhodcovského konania. Rozhodcovský súd konal v rozpore so zákonom o rozhodcovskom konaní, teda arbitrárne.

Výsledkom rozhodcovského konania bolo podľa sťažovateľa nezákonné rozhodnutie (rozsudok, na základe ktorého prebieha exekučné konanie proti sťažovateľovi);

b) okresný súd, krajský súd aj najvyšší súd v rozpore s rímskoprávnou zásadou *iura novit curia* prehliadli, že rozhodcovská doložka bola obsiahnutá v jednostrannom právnom úkone, v uznaní záväzku, čo odporuje § 4 ods. 1 zákona o rozhodcovskom konaní. Pre túto vadu mali sudy napadnutý rozhodcovský rozsudok zrušiť;

c) výšku navrhovaného finančného zadost'učinenia sťažovateľ zdôvodnil tým, že prebiehajúce konanie negatívne ovplyvnilo jeho spoločenské postavenie, rodinné a osobné pomery a v neposlednom rade aj jeho zdravotný stav.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

6. Podstatou ústavnej sťažnosti je tvrdené porušenie základných práv sťažovateľa označených v bode 1 tohto uznesenia napadnutým postupom okresného súdu, krajského súdu, ktorý potvrdil rozsudok okresného súdu a postupom najvyššieho súdu, ktorý odmietol dovolanie sťažovateľa, z dôvodu porušenia zásady *iura novit curia*, keďže všeobecné sudy neprihliadli na rozpor rozhodcovskej doložky s právnou úpravou.

7. Ústavný súd pri predbežnom prerokovaní preskúmal, či ústavná sťažnosť sťažovateľa obsahuje všeobecné náležitosti podania [§ 39 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“)], všeobecné náležitosti návrhu na začatie konania (§ 43 zákona o ústavnom súde) a osobitné náležitosti ústavnej sťažnosti (§ 123, § 124 a § 132 ods. 1 a 2 zákona o ústavnom súde) a či nie sú dané dôvody na jej odmietnutie podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

III.1. K namietanému porušeniu práv postupom okresného súdu:

8. Pokiaľ ide o namietané porušenie práv sťažovateľa napadnutým postupom okresného súdu, ústavný súd v prvom rade s poukazom na čl. 127 ods. 1 ústavy uvádza, že systém ústavnej ochrany základných práv a slobôd je rozdelený medzi všeobecné sudy a ústavný súd, pričom právomoc všeobecných súdov je ústavou založená primárne („... ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd“) a právomoc ústavného súdu len subsidiárne, t. j. na princípe subsidiarity. Z tohto princípu vyplýva, že právomoc ústavného súdu poskytnúť ochranu základným právam a slobodám je daná iba vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhodujú všeobecné sudy. Ústavný súd sa pri zakladaní svojej právomoci riadi zásadou, že všeobecné sudy sú ústavou povolané chrániť nielen zákonnosť, ale aj ústavnosť. Preto je právomoc ústavného súdu subsidiárna a nastupuje až vtedy, ak nie je daná právomoc všeobecných súdov (porov. napr. I. ÚS 603/2022).

9. Proti rozsudku okresného súdu, do ktorého vydania vyústilo napadnuté konanie okresného súdu, boli prípustné opravné prostriedky, ktoré sťažovateľ využil, a preto právomoc poskytnúť ochranu označeným právam sťažovateľa podľa ústavy a dohovoru mal krajský súd v rámci odvolacieho konania. Tým je zároveň v danom rozsahu vylúčená právomoc ústavného súdu. Preto ústavný súd túto časť ústavnej sťažnosti odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona o ústavnom súde pre nedostatok právomoci na jej prerokovanie.

III.2. K namietanému porušeniu práv postupom krajského súdu:

10. Ústavný súd konštatuje, že v danej veci je dvojmesačná lehota na podanie ústavnej sťažnosti vyplývajúca z § 124 zákona o ústavnom súde zachovaná iba proti napadnutému postupu krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 4 Cob 9/2018, ktoré bolo ukončené rozsudkom z 28. februára 2019, proti ktorému podal sťažovateľ dovolanie, a to vzhľadom na dátum právoplatnosti uznesenia najvyššieho súdu (9. novembra 2022, pozn.), keďže ústavná sťažnosť sťažovateľa bola ústavnému súdu doručená 8. decembra 2022.

11. Napadnutý postup krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 2 Cob 284/2011 vyústil do vydania rozsudku z 28. septembra 2012. Ústavná sťažnosť bola ústavnému súdu doručená 8. decembra 2022. Ústavná sťažnosť smerujúca proti napadnutému postupu krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 2 Cob 284/2011 bola ústavnému súdu doručená zjavne po uplynutí dvojmesačnej lehoty v zmysle § 124 zákona o ústavnom súde, a preto ju ústavný súd pri predbežnom prerokovaní odmietol ako oneskorene podanú podľa § 56 ods. 2 písm. f) zákona o ústavnom súde.

12. Vo vzťahu k namietanému porušeniu práv sťažovateľa napadnutým postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 4 Cob 9/2018 tým, že neprihliadal na vadu rozhodcovskej zmluvy v zmysle § 4 ods. 1 zákona o rozhodcovskom konaní (rozhodcovskej doložky k jednostrannému právnomu úkonu, nie k zmluve) napriek rímsko-právnej zásade *iura novit curia*, ústavný súd upriamuje pozornosť na posledné dve vety bodu 31 rozsudku krajského súdu, v ktorom konštatoval, že rozhodcovská zmluva bola uzavretá v súlade s § 4 ods. 1 zákona o rozhodcovskom konaní, a nie je pravdivé tvrdenie sťažovateľa (výslovne ním uvedené v odvolaní, pozn.), že rozhodcovská doložka je obsiahnutá v jednostrannom právnom úkone, „*keďže vôľu uzavrieť rozhodcovskú zmluvu prejavil aj žalobca, čo potvrdil svojim podpisom a odtlačkom pečiatky, ktorú používal v súvislosti so svojou podnikateľskou činnosťou*“.

13. Ako už ústavný súd uviedol v bode 4 tohto uznesenia, sťažovateľ podal proti rozsudku krajského súdu dovolanie z dôvodov podľa § 420 písm. f) a § 421 ods. 1 písm. a) a c) CSP, v ktorom však namietal výlučne nedostatok právnej subjektivity konajúceho rozhodcovského súdu.

14. Z pohľadu ústavného súdu treba konštatovať, že je síce pravdou, že proti rozsudku krajského súdu podal sťažovateľ dovolanie, avšak námietku porušenia zásady *iura novit curia*, resp. nesprávneho právneho posúdenia platnosti rozhodcovskej doložky podľa § 4 ods. 1 zákona o rozhodcovskom konaní v ňom neuplatnil. Vo svojich dôsledkoch to znamená, že hoci z formálneho hľadiska vyčerpал mimoriadny opravný prostriedok, ktorý mu zákon na ochranu jeho označených práv účinne poskytoval a na ktorého použitie bol oprávnený v zmysle Civilného sporového poriadku, z materiálneho hľadiska vlastne tento opravný prostriedok nevyužil, pretože v podanom dovolaní sa teraz namietaného porušenia práv nedovoľoval. Sťažovateľ ani len netvrdil (tým menej preukazoval), že k uplatneniu námietky nedošlo z dôvodov hodných osobitného zreteľa. Preto neprichádzal do úvahy prípadný postup ústavného súdu podľa § 132 ods. 3 zákona o ústavnom súde. Neuplatnenie tejto námietky v skoršom štádiu pred najvyšším súdom ústavný súd viedlo k záveru o nemožnosti zaoberať sa ňou, a preto ústavnú sťažnosť v časti smerujúcej proti postupu krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 4 Cob 9/2018 odmietol pre neprípustnosť v zmysle § 56 ods. 2 písm. d) v spojení s § 132 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

III.3. K namietanému porušeniu práv postupom najvyššieho súdu:

15. Aj najvyššiemu súdu sťažovateľ vytýka neprihliadanie na vadu rozhodcovskej doložky obsiahnutej (v rozpore s § 4 ods. 1 zákona o rozhodcovskom konaní) v jednostrannom právnom úkone, a nie v zmluve, a to napriek tomu, že táto povinnosť mu vyplývala zo zásady *iura novit curia*.

16. Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Pri uplatňovaní tejto právomoci ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav veci a aké skutkové zistenia a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil (II. ÚS 21/96, III. ÚS 151/05). Úlohou ústavného súdu nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách (II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96, I. ÚS 4/00, I. ÚS 17/01, II. ÚS 206/2015). Posúdenie veci všeobecným súdom sa môže stať predmetom kritiky zo strany ústavného súdu iba v prípade, ak by závery, ktorými sa všeobecný súd vo svojom rozhodovaní riadil, boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne. O arbitrárnosti (svojevôli) pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchyľil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam.

17. Vzhľadom na to, že napadnutým uznesením najvyšší súd odmietol dovolanie sťažovateľa, ústavný súd dáva do pozornosti aj svoju ustálenú judikatúru, v zmysle ktorej otázka posúdenia, či sú alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže uskutočniť dovolacie konanie, patrí do výlučnej právomoci dovolacieho súdu, t. j. najvyššieho súdu, nie do právomoci ústavného súdu (napr. IV. ÚS 238/07, IV. ÚS 499/2011, IV. ÚS 161/2012, II. ÚS 98/2017). Otázka posúdenia prípustnosti dovolania je otázkou zákonnosti a jej riešenie samo osebe nemôže viesť k záveru o porušení označených práv sťažovateľa (m. m. II. ÚS 324/2010), samozrejme za predpokladu, že ide o riešenie ústavne udržateľné (m. m. IV. ÚS 239/2021).

18. Z obsahu ústavnej sťažnosti je zrejmé, že sťažovateľ neuvádza žiadne argumenty týkajúce sa neodôvodnenosti či arbitrárnosti záverov najvyššieho súdu pri posudzovaní prípustnosti ním podaného dovolania, tak ako rozsah prieskumu rozhodnutia najvyššieho súdu o podanom dovolaní vymedzuje judikatúra ústavného súdu. Ústavný súd viazaný rozsahom a dôvodmi návrhu na začatie konania (§ 45 zákona o ústavnom súde, pozn.) teda nebol oprávnený sa touto otázkou zaoberať, keďže by tým zreteľne prekračoval rozsah samotného návrhu (porov. I. ÚS 570/2020). Svoju pozornosť sústredil na argumentáciu týkajúcu sa výlučne vady postupu najvyššieho súdu, ktorý (rovnako ako všeobecné súdy nižších inštancií) podľa názoru sťažovateľa prehliadol zásadu *iura novit curia*.

19. Sťažovateľ v podstate namieta, že napriek formulácii jeho dovolania (v ktorom namietal nedostatok právnej subjektivity rozhodcovského súdu) mal najvyšší súd *ex offi*o prihliadnuť na rozpor rozhodcovskej doložky, na základe ktorej prebehlo konanie pred týmto rozhodcovským súdom, s § 4 ods. 1 zákona o rozhodcovskom súde.

20. Neplatnosti rozhodcovskej doložky sa pritom sťažovateľ v priebehu konania pred všeobecnými súdmi domáhal z rôznych dôvodov. V rámci konania na okresnom súde ju odvodzoval od jeho nespôsobilosti na právne úkony pri jej podpisovaní (pre užívanie liekov), k čomu pred krajským súdom doplnil aj neplatnosť právneho úkonu uznania záväzku (ktorého bola súčasťou) z dôvodu jeho neurčitosti a nezrozumiteľnosti. V dovolaní naopak namietal nedostatok právnej subjektivity rozhodcovského súdu. V ústavnej sťažnosti napokon predniesol argumentáciu odôvodňujúcu neplatnosť rozhodcovskej doložky obsiahnutej v jednostrannom právnom úkone (nie dvojstrannom či viacstrannom ako predpokladá zákon o rozhodcovskom konaní).

21. Ústavný súd pripomína, že už krajský súd vyhodnotil platnosť rozhodcovskej doložky v súvislosti s posudzovaním platnosti právneho úkonu uznanie pohľadávok na dodávku tovaru firmy ██████ so záverom, že bola uzavretá v súlade s § 4 ods. 1 zákona o rozhodcovskom konaní (bod 31 rozsudku krajského súdu). Tento záver krajského súdu však najvyšší súd nemohol podrobiť prieskumu v rámci dovolacieho konania, keďže jeho prieskumná činnosť v súlade s dispozičnou zásadou bola vymedzená sťažovateľom v dovolaní, ktorým napadol rozsudok krajského súdu.

22. Podstatnou náležitosťou dovolania je vymedzenie rozsahu, v akom sa rozhodnutie napáda, a vymedzenie dôvodov dovolania. Dovolací súd je viazaný vymedzením dôvodu, pre ktorý sa rozhodnutie odvolacieho súdu považuje za nesprávne. Právna úprava pripúšťa dva dovolacie dôvody, prvý spočíva v zmätočnosti napadnutého rozhodnutia (§ 420 CSP), druhý v nesprávnom právnom posúdení veci odvolacím súdom (§ 421 CSP). V porovnaní s pôvodnou úpravou (§ 242 ods. 1 druhá veta Občianskeho súdneho poriadku) súčasná úprava už neumožňuje súdu prihliadať na vady zmätočnosti *ex offo*. Podľa § 440 dovolací súd je viazaný dovolacími dôvodmi. Tento postup súvisí s dôsledným zachovávaním dispozičného princípu a princípu právnej istoty, ako aj procesnej zodpovednosti strán za ochranu svojich práv. Odstraňovanie nedostatkov rozhodnutia a konania jemu predchádzajúceho prostredníctvom opravných prostriedkov je v dispozícii strán konania (porov. Števček, M., Ficová, S., Baricová, J., Mesiarkinová, S., Bajánková, J., Tomašovič, M., a kol. Civilný sporový poriadok. Komentár. Praha : C. H. Beck, 2022. s. 1615 – 1620).

23. Povinnosť presne vymedziť dovolacie dôvody, aby spĺňali kvalitatívne požiadavky kladené zákonom, je vyjadrením toho, že najvyšší súd sa má v zmysle zákonnej úpravy vo svojich rozhodnutiach zaoberať dôvodmi, ktoré má povinnosť konkrétne uviesť právny zástupca, ktorý je na to kvalifikovaný svojím vzdelaním a profesiou, a nie dôvody prípustnosti a dôvodnosti dovolania ako mimoriadneho opravného prostriedku sám vyhľadávať (porov. Števček, M., Ficová, S., Baricová, J., Mesiarkinová, S., Bajánková, J., Tomašovič, M., a kol. Civilný sporový poriadok. Komentár. Praha: C. H. Beck, 2022, s. 1608).

24. Na základe uvedeného ústavný súd konštatuje, že v ústavnej sťažnosti formulovanú námietku, že všeobecné súdy neprihliadali na vadu rozhodcovskej doložky obsiahnutej (v rozpore s § 4 ods. 1 zákona o rozhodcovskom konaní) v jednostrannom právnom úkone, nie v zmluve, a to napriek tomu, že táto povinnosť im vyplývala zo zásady *iura novit curia*, sťažovateľ v dovolaní podanom proti rozsudku krajského súdu neuplatnil.

25. Zároveň v zmysle právnej úpravy kladúcej požiadavky na vymedzenie dôvodov prípustnosti a dôvodnosti dovolania dovolateľom, resp. jeho právnym zástupcom, najvyššiemu súdu neprináleží

ex offio vyhľadávať ďalšie možné dôvody prípustnosti či dôvodnosti dovolania, a to ani pokiaľ ide o súlad rozhodcovskej doložky s § 4 ods. 1 zákona o rozhodcovskom konaní.

26. Z uvedeného vyplýva, že v danom prípade niet príčinnej súvislosti medzi napadnutým postupom najvyššieho súdu, ktorý napriek absencii tejto námietky v sťažovateľom podanom dovolaní nepreskúmal z vlastnej iniciatívy napadnutý rozsudok krajského súdu aj v jej rozsahu a namietaným porušením základného práva sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a jeho práva podľa čl. 6 dohovoru. Preto ústavný súd odmietol ústavnú sťažnosť v tejto časti podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

27. Nad rámec uvedeného ústavný súd pripomína, že v zmysle dôvodovej správy k zákonu o rozhodcovskom konaní môže byť rozhodcovská zmluva obsiahnutá aj v inom, nezmluvnom dokumente. Rozhodcovská zmluva môže byť dokonca obsiahnutá aj na skladiskovom alebo tovarovom náložnom liste, čo je bežný spôsob uzatvárania rozhodcovských zmlúv v iných štátoch. Pričom je však nevyhnutné dodržať jej písomnú formu podľa § 40 ods. 3 Občianskeho zákonníka. Podľa odbornej literatúry písomná forma predpokladá existenciu dvoch náležitostí – vyhotovenie písomnosti, ktoré spočíva v tom, že prejav vôle so všetkými podstatnými, zákonom ustanovenými náležitosťami právneho úkonu je zachytený vo forme písaného textu na hmotnom nosiči (najčastejšie na papieri), a podpis konajúcej osoby (porov. *Gyárfáš, J., Števček, M. a kol. Zákon o rozhodcovskom konaní. Komentár. Praha : C. H. Beck, 2016. s. 86*), resp. v prejednávanej veci oboch konajúcich osôb.

28. Keďže ústavná sťažnosť bola odmietnutá ako celok, rozhodovanie o ďalších procesných návrhoch sťažovateľa v uvedenej veci stratilo opodstatnenie, a preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Bratislave (detašované pracovisko) 23. marca 2023

Jana Baricová
predsedníčka senátu